

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Libora Daňhela a soudkyň JUDr. Heleny Novákové a JUDr. Jitky Levové ve věci žalobce **Bohemia Sekt, s.r.o.**, se sídlem xxx, zastoupeného JUDr. xxx, proti žalovanému **R. N.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupenému JUDr. xxx, o vyklizení nemovitosti, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 26.5.2010, č.j. 11 C 136/2005-128, t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se **m ě n í** tak, že žalovaný je povinen vyklidit podzemní sklep pod pozemkem xxx v obci a kat.úz. xxx do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 30.664,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta xxx.

O d ů v o d n ě n í :

Soud I. stupně zamítl žalobu na uložení povinnosti žalovanému vyklidit podzemní sklep pod pozemkem xxx v obci a k.ú. xxx u Dolních Věstonic (výrok I) a zavázal žalobce nahradit žalovanému na nákladech řízení částku 7.260,- Kč k rukám jeho zástupce (výrok II).

Proti rozsudku podal odvolání žalobce, který navrhl jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Po doplnění dokazování v odvolacím řízení pak navrhl jeho změnu tak, že žalobě bude vyhověno. V odvolání uvedl, že soud I.

stupně neprovedl důkazy navržené žalobcem, jak byl zavázán usnesením zdejšího odvolacího soudu, jímž byl zrušen předchozí rozsudek soudu I. stupně v této věci, a bez souvislostí s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 11.9.2003, č.j. 31 Cdo 2772/2000-178, vydaným v předchozím řízení mezi účastníky týkajícím se tohoto sklepa, rozhodl znovu zamítavě, což je dle žalobce rozhodnutí překvapivé, nedůvodné a nezákonné. Žalobce poukázal na právní názor vyplývající, že příslušenství tvoří věc samostatnou, která může být samostatným předmětem právních vztahů a jejíž právní režim nesleduje bez dalšího režim věci hlavní, k převodu příslušenství věci hlavní e proto vždy třeba projevít zákonem předepsaným způsobem vůli převést i toto příslušenství. K tomu dle žalobce nedošlo ve vztahu ke zde projednávanému sklepu v souvislosti s převodem domu č.p. xxx, později č.p. xxx, v xxx ve prospěch právních předchůdců žalovaného a poté ve prospěch žalobce, a proto žalovaný ani jeho právní předchůdci nemohli v roce 1991 svými dopisy zohledněnými soudem I. stupně narušit dobrou víru žalobce či jeho právních předchůdců, neboť nebyli v postavení, kdy by se jako vlastníci předmětu sporu mohli domáhat po žalobci vyklizení předmětného sklepa.

Žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Uvedl, že žalobce nikdy neprokázal, že předmětný sklep nabyl do svého vlastnictví, neboť při zakládání akciové společnosti není v zakladatelské listině ani v jejích přílohách uvedeno, že by do vlastnictví společnosti byl vložen také podzemní sklep pod p.č. xxx, obec a k.ú. xxx. I kdyby tedy stát v minulosti tento sklep vlastnil, nedošlo k převodu vlastnictví na Víno Mikulov, a.s. Žalovaný trvá i na tom, že tento sklep není příslušenstvím, ale nedílnou součástí jeho domu č.p. xxx, neboť vznikl současně s předmětným domem, a to jako tzv. vinařský domek, kdy lisovna nacházející se v suterénu tohoto domu a spojovací šikmá chodba a vlastní zemní sklep sloužily již od svého počátku vinařské výrobě. Až do svévolného propojení se sklepem sousedním nebyl do předmětného sklepa jiný přístup než přes lisovnu domu žalovaného a nešlo sklep odděleně užívat a vůbec do něj vstoupit. Propojení sklepa se sousedním sklepem tedy nebylo právním aktem vlastníka, ale individuální aktivitou tehdejších uživatelů projednávaného sklepa a sklepa sousedního, aniž existuje nějaké relevantní rozhodnutí státu jako původního vlastníka domu, chodby, lisovny i sklepa o právně relevantním oddělení obytné části od podzemního sklepa. Žalobce nemůže hovořit o oprávněné držbě sklepa, neboť jej nikdy nevlastnil a nemohl mít ani dobrou vůli v tom, že je jeho vlastník.

Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné a včas podané osobou k němu oprávněnou (§ 202, § 204 odst. 1 a § 201 o.s.ř.), přezkoumal napadený rozsudek i řízení předcházející (§ 212a odst. 1 a 5 o.s.ř.), doplnil a zopakoval dokazování v potřebném rozsahu (§ 213 o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je důvodné.

Soud I. stupně rozhodl napadeným rozsudkem o žalobě podané dne 30.5.2005 tehdejším žalobcem Víno Mikulov, a.s., IČ 46347208, na vyklizení podzemního sklepa pod pozemkem parc. xxx, v obci xxx a kat. úz. xxx (dále „předmětný sklep“ nebo jen „sklep“) užívaný žalovaným, ale žalobce jej

považuje za své vlastnictví získané při svém vzniku ke dni 1.5.1992 od Fondu národního majetku České republiky, který jej vložil do základního kapitálu žalobce. Nejprve nutno uvést, že na základě tvrzené aktivní legitimace žalobce došlo v průběhu řízení k nástupnictví po zániku původního žalobce Víno Mikulov, a.s. a k převodu jeho celého jmění na Bohemia Sekt, Českomoravská vinařská akciová společnost, , která se stala v důsledku této univerzální sukcese všech práv a závazků univerzálním právním nástupcem původního žalobce, jak správně soud I. stupně zjistil z výpisů z obchodního rejstříku, stejně jako následně nastalou skutečností, že s účinností od 1.12.2007 došlo ke změně obchodní firmy (názevu) žalobce na BOHEMIA SEKT, a.s. Již na tomto místě je v souvislosti s tím vhodné uvést, že v průběhu odvolacího řízení došlo k další změně, a to změně právní formy žalobce, který je od 1.1.2012 společností s ručením omezeným zapsanou v obchodním rejstříku jako „BOHEMIA SEKT, s.r.o.“. Tato skutečnost, kterou odvolací soud zjistil z aktuálního výpisu z obchodního rejstříku, nemá vliv na právní postavení žalobce jako účastníka řízení, neboť jde pouze o změnu uspořádání vnitřních právních poměrů nemajících žádný účinek na trvající subjektivitu žalobce ani jeho (tvrzenou) aktivní legitimaci v tomto řízení.

Dále je nutno uvést, že žalobce podal projednávanou žalobu po skončení řízení vedeného mezi týmiž účastníky před Okresním soudem v Břeclavi pod sp. zn. 4 C 926/92, kde se žalovaný (tam žalobce) domáhal proti původnímu žalobci Víno Mikulov, s.p. a později proti žalobci jako právnímu nástupci (tam žalovaným) určení svého vlastnického práva k předmětnému sklepu jakož i k lisovně s ním související nacházející se v suterénu domu č.p. xxx. Byť tam bylo rozhodnuto rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi a potvrzujícím rozsudkem Krajského soudu v Brně, které nabyly právní moci, o určení vlastnického práva ve prospěch žalovaného (tam žalobce) k lisovně jako součásti rodinného domu č.p. xxx i k předmětnému sklepu jako příslušenství domu, byl rozsudek Krajského soudu v Brně poté zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ČR a věc byla vrácena k dalšímu řízení, v němž však vzal žalovaný (tam žalobce) podanou žalobu zpět a celé řízení bylo po zrušení rozsudku soudu I. stupně zastaveno. Skutkovým stavem nastalým v průběhu tamního řízení také odůvodňuje žalobce zde podanou žalobu na vyklizení sklepa žalovaným, neboť původní žalobce užíval předmětný sklep v celém průběhu řízení až do jeho prvního pravomocného skončení rozsudky v neprospěch žalobce (tam žalovaného), který pod jejich tlakem, byť podal dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, vyklidil předmětný sklep, aniž tím uznal vlastnické právo žalovaného (tam žalobce), neboť nadále se považoval za jeho vlastníka na základě důvodů, pro které tento sklep již od 50. let minulého století užívali jeho právní předchůdci.

Soud I. stupně rozhodl o nyní podané žalobě na vyklizení předmětného sklepa žalovaným nejprve rozsudkem ze dne 1.10.2008, jímž tuto žalobu zamítl z důvodu, že žalobce neprokázal své vlastnické právo k předmětnému sklepu a tedy svoji aktivní věcnou legitimaci k žalobě na jeho vyklizení. Z žádného rozhodnutí vydaného v předchozím řízení vedeném u soudu I. stupně pod sp. zn. 4 C 926/92 nebyl dle soudu I. stupně učiněn závěr o tom, že by předmětný sklep byl ve vlastnictví žalobce (předchůdce žalobce) a soud

I. stupně je toho názoru, že nedílnou součástí domu (rodinného domu č.p. xxx, dříve č.p. xxx) je nejen lisovna, která je v jeho suterénu od domu neoddělitelná, ale i sklep, který není bez lisovny využitelný a je proto součástí domu stejně jako lisovna. Dodatečné propojení předmětného sklepa s jinými sklepy nemohl mít na charakter této nemovitosti vliv, a proto došlo k prodeji předmětného sklepa rodičům žalovaného kupní smlouvou ze dne 7.6.1965, o níž byl notářský zápis zn. xxx proveden k důkazu. Navíc učinil soud I. stupně závěr, že ohledně původního žalobce Víno Mikulov, a.s. nevyplývá ze zakladatelské listiny Fondu národního majetku ČR ze dne 27.4.1992, kterou byl také proveden důkaz, že byl do majetku původního žalobce vložen předmětný sklep, neboť označení nemovitosti pod položkou 24 přílohy zakladatelské listiny jako „xxx, vinné sklepy 1-6“ je zcela neurčité a nemohlo způsobit platný převod tohoto sklepa na původního žalobce.

Tento rozsudek soudu I. stupně byl usnesením zdejšího odvolacího soudu ze dne 5.2.2010 zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení především z procesních důvodů, neboť žalobce před vydáním rozhodnutí uplatnil nové skutečnosti a navrhl nové důkazy k prokázání jím tvrzených skutečností ve vztahu k předběžné otázce, že je vlastníkem předmětného sklepa, který nabyl jeho předchůdce od Fondu národního majetku podle zakladatelské listiny ze dne 27.4.1992. Zdejší soud ve zrušovacím usnesení vyslovil právní závěr, že žalobcem tvrzenými skutečnostmi, k nimž navrhuje důkazy, je soud povinen se zabývat, neboť žalobce je uplatnil ve smyslu § 205a odst. 1 a § 119a o.s.ř. ještě před soudem I. stupně před vyhlášením jeho rozhodnutí. Byť byl správný závěr soudu I. stupně o tom, že na základě dosud předložených důkazů nelze pro neurčitost vymezení vinných sklepů v xxx vložených jako hmotný majetek do zakládané společnosti Víno Mikulov, a.s., nelze dospět k závěru, že se původní žalobce stal vlastníkem předmětného sklepa, bylo vzhledem k nespornému užívání sklepa žalobcem i jeho právními předchůdci (Víno Mikulov s.p. a ještě jeho předchůdci) nutné zabývat se na základě uplatněných skutečností a důkazů otázkou, zda okolnosti související vkladem majetku do akciové společnosti nezpůsobila dobrou víru žalobce a jeho předchůdců k oprávněné držbě sklepa a zda tedy mohlo dojít k vydržení sklepa žalobcem, pokud závěr o originálním nabytí vlastnického práva žalobce či jeho předchůdců nebude na základě nově uplatněných skutečností a k nim nabídnutých důkazů možné učinit.

Soud I. stupně v dalším řízení provedl důkaz pouze dopisy žalovaného ze dne 22.10.1991 a 4.11.1991, jimiž žalovaný vyzval právního předchůdce žalobce Víno Mikulov, s.p. k vyklizení lisovny a předmětného sklepa jako součástí jeho domu č.p. xxx v xxx s odkazem na svoje vlastnické právo ke sklepu vyplývající z kupní smlouvy. Na základě toho učinil soud I. stupně závěr, že pokud existovala dobrá víra Víno Mikulov s.p. v oprávněnou držbu předmětného sklepa (případě i ve prospěch jeho právních předchůdců), tak ta byla před koncem roku 1991 těmito výzvami žalovaného narušena, tudíž nemohl ke dni 1.1.1992 (§ 135a odst. 1 a 3 občanského zákoníku ve znění účinném do 31.12.1991 a přechodné ust. § 868 občanského zákoníku ve znění účinném od 1.1.1992) předchůdce žalobce nabýt tuto nemovitou věc do vlastnictví ani vydržením, neboť původní žalobce by jako oprávněný

držitel musel držet věc v dobré víře nepřetržitě po dobu deseti let ke dni 1.1.1992, avšak dobrá víra předchůdce žalobce skončila před tímto datem. Zakladatelská listina, na kterou žalobce odkazoval, ani případné okolnosti související s vkladem majetku do akciové společnosti (původního žalobce) nemohla být způsobilá pro dobrou víru předchůdce žalobce a poté žalobce, pokud dobrá víra byla zpochybněna již v roce 1991 a navíc byl od roku 1992 veden spor mezi žalovaným a žalobcem o určení vlastnictví k předmětnému sklepu v rámci řízení u soudu I. stupně pod sp. zn. 4 C 926/1992 Sb.

Tyto závěry soudu I.stupně nejsou správné a odvolací námitky žalobce proti nim jsou v zásadě důvodné. Proto zopakoval odvolací soud dokazování provedené soudem I. stupně listinami ohledně vlastnického práva státu k předmětnému sklepu před 1.4.1992, ohledně užívání předmětného sklepa od roku 1946 dosud, o dispozicích s nemovitostmi v xxx s tímto sklepem souvisejícími, ohledně vzniku akciové společnosti Víno Mikulov a vložení majetku do ní jejím zakladatelem, a také listinami, které žalobce uplatňoval u soudu I. stupně a které nebyly soudem I. stupně pro jeho právní závěr provedeny.

Z odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývá zcela zjevně závěr, zda soud I. stupně hodnotí sklep jako samostatnou věc, byť tvořící příslušenství domu č.p. xxx v xxx, nebo jako součást tohoto domu, jak to bylo uvedeno v předchozím později zrušeném rozsudku soudu I. stupně. Odvolací soud ze spisu soudu I. stupně sp. zn. 4 C 926/92 zjistil skutečnosti o dispozici předmětného domu č. p. xxx (dříve č. p. xxx) v xxx, v jehož suterénu se nachází lisovna o vnitřních rozměrech 8,40 x 5,10 m, na ni navazuje chodba se schody o vnitřních rozměrech 4,70 x 2,35 m, ta pod pozemkem parc. č. xxx, a na ni navazuje předmětný sklep o rozměrech 29 x 4,85 m také pod pozemkem parc. č. xxx, vše v kat. úz. xxx, jak byly tyto nemovitosti předmětem rozhodování soudu I. stupně v tamním řízení. Z orientačních náskresů předmětných nemovitostí a z kopií katastrální mapy týkajících se těchto nemovitostí, jakož i z výpovědi svědků S., S. a T. vyplývají skutečnosti mezi účastníky nesporné, že sklep je situován pod pozemkem parc. č. xxx v kat. úz. xxx, že lisovna, s níž je sklep propojen chodbou, je v půdorysu předmětného domu č.p. xxx, a že do předmětného sklepa byla kolem roku 1950 prokopána spojovací chodba k vedlejšímu sklepu užívanému tehdejšími „vinařskými závody“, přičemž původně byl celý objekt vybudován jako vinařský domek, k jehož užívání měl sloužit jak boční sklep, tak jemu příslušející lisovna pod domem. Z kupní smlouvy uzavřené mezi tehdejšími Čs. státem - Místním národním výborem xxx jako prodávajícím a manžely J. a J. N. (rodiči žalovaného) jako kupujícími, vyplývá, že předmětem tohoto převodu byl dům č.p. xxx (nyní č.p. xxx) v xxx, avšak sklep pouze na parc.č. xxx st. pl. (což je dle samotného žalobce jiný sklep a není situován pod pozemkem p.č. xxx), přičemž k pozemku p.č. st. xxx zastavěného domem a k pozemku p.č. xxx (vše v kat. úz. xxx) bylo kupujícími zřízeno právo osobního užívání. Z následné smlouvy uzavřené rodiči žalovaného jako prodávajícími a žalovaným jako kupujícím ze dne 20.4.1979 vyplývá, že předmětem tohoto převodu byl rodinný domek, nyní již č.p. xxx, na pozemku parc. č. st. xxx a právo osobního užívání k pozemku. Předmětem žádné

z těchto převodních smluv nebyl podzemní sklep situovaný pod pozemkem p. č. xxx v kat. úz. xxx, což je také skutečnost mezi účastníky nesporná, avšak žalovaný v tamním řízení (tam jako žalobce) i v tomto řízení argumentuje tím, že předmětný sklep přešel na jeho rodiče a poté na něj jako součást tohoto rodinného domu.

Shora vymezené situování předmětného domu s lisovnou a sklepem však vede dle názoru odvolacího soudu k závěru, který sdíleli účastníci řízení vedeného pod sp. zn. 4 C 926/92 i všechny tři soudy tam rozhodující, že součástí domu je lisovna, ale sklep je příslušenstvím domu s lisovnou. Ač byl sklep s lisovnou (a domem) spojen při vybudování domku jako „vinařského“ a později delší dobu s ním i užíván, není to důvod pro závěr, že takto spojené stavby jsou jedinou nemovitou věcí v právním smyslu. Suterénní či podzemní prostory domu musejí být jednoznačně jeho součástí, neboť nemovitostí je jen to, co je pevně spojeno se zemí, tudíž žádná nemovitost nemůže s jinou „sousedit“ vertikálně. Podzemní sklepy však jsou nemovitými věcmi, byť jsou s jiným nadzemním objektem snad spojeny. Takové spojení vede k závěru o charakteru takového sklepa jako příslušenství domu, nikoli však k závěru o součásti domu. Proto zde učiněné „oddělení“ předmětného sklepa od domu s lisovnou není rozdělením věci a je z něj významné pouze to, že tehdejší vlastník věci hlavní i jejího příslušenství projevil vůli užívat je nadále zvlášť a vůli převést vlastnické právo jen k věci hlavní na jiné osoby.

Odvolací soud se v tom ztotožňuje s názorem vyjádřeným Nejvyšším soudem České republiky v jeho rozsudku ze dne 11.9.2003, č.j. 31 Cdo 2772/2000-178, dle něhož příslušenství tvoří věci samostatné, které mohou být samostatným předmětem právních vztahů a jejich právní režim nesleduje bez dalšího režim věci hlavní, neboť platné právo nemá ustanovení o tom, že by na nabyvatele věci hlavní přecházelo i příslušenství věci. K převodu příslušenství je vždy třeba projevít vůli převést příslušenství, což u převodů nemovitostí je písemná forma. Jde-li o nemovitost, je tedy základním předpokladem k tomu, aby mohlo k převodu nemovitého příslušenství dojít, vyjádření vůle příslušenství převést v písemné formě. Teprve takové vyjádření vůle vytváří předpoklad pro zkoumání, zda tato vůle byla vyjádřena dostatečně určitě a zda vyvolala právní účinky účastníky sledované. To vede k jednoznačnému závěru o tom, že kupní smlouvou z roku 1965 nebylo vlastnické právo k předmětnému sklepu na rodiče žalovaného převedeno, neboť tato smlouva neobsahuje žádný projev vůle (ani neurčitý) o úmyslu převést podzemní sklep pod pozemkem parc. č. xxx v kat. úz. xxx a není zde dán jakýkoliv důvod pro zkoumání, zda taková případná vůle byla vyjádřena určitě, pokud nebyla vyjádřena vůbec. Sdílení osudu příslušenství s věcí hlavní nevyplývalo z žádného právního předpisu ani v době tohoto převodu, tudíž není dán žádný důvod pro závěr, že Čs. stát vlastnictví k předmětnému sklepu pozbyl převodem na rodiče žalovaného.

Správný však byl postup soudu I. stupně ve vztahu k žalobci v tom, že k vyřešení zde předběžné otázky o vlastnickém právu k předmětnému sklepu je povinen tvrdit a prokázat nejen skutečnost, že toto vlastnické právo nabyt jeho původní žalobce Víno Mikulov, a.s., ale že svědčilo i předchůdci této akciové společnosti, tedy tehdejšímu Čs. státu před 1.4.1992, kdy měl být

tento sklep jako hmotný majetek do základního kapitálu akciové společnosti vložen. K takovému závěru nepostačuje dílčí závěr, že o vlastnictví nepřišel stát v roce 1965 převodem na rodiče žalovaného, ale závěr, že vlastnické právo k tomuto sklepu státu i předtím svědčilo. Žalobce v rámci důkazní povinnosti ke skutečnosti, že sklep byl ve vlastnictví státu již před založením akciové společnosti v roce 1992, předložil u soudu I. stupně listiny označené v protokolu o jednání dne 24.9.2008 jako „protokoly o předávání majetku užívaného družstvem Vinařských podniků v 50. letech“ a označil další listinu jako „výměr Ministerstva potravinářského průmyslu 1952 a z roku 1953 od Družstevního vinného podniku v Mikulově“, z nichž má vyplývat, že součástí souboru nemovitostí v xxx vložených v rámci privatizace do akciové společnosti VINO Mikulov, byl i předmětný sklep. Soud I. stupně důkaz těmito listinami neprovedl, byť mohou být pro posouzení věci významné, pro svůj uvedený právní názor, v jehož důsledku žalobu zamítl, proto odvolací soud vyzval žalobce k předložení těchto důkazů v odvolacím řízení, aby jimi mohlo doplnit dokazování. Žalobce vážné nemoci jednoho jeho statutárního zástupce opakovaně žádal o prodloužení lhůty k předložení těchto důkazů, nakonec pak podáním z 20.3.2012 požádal o nařízení jednání při existující důkazní situaci, neboť není schopen tyto důkazy předložit (ač prve uvedené „protokoly“ byly údajně předkládány už u soudu I. stupně).

Skutečnost, že předmětný sklep byl součástí majetku užívaného státem jako předchůdcem žalobce, však prokázal žalobce předložením jiných listin - administrativní dohodou ze dne 22.12.1959 o převodu správy národního majetku a s ní souvisejícím dopisem Vinařských závodů, národní podnik Praha, závod Mikulov, ze dne 23.2.1960. Z prve uvedené listiny odvolací soud zjistil, že jde o dohodu o převodu správy národního majetku z Místního národního výboru xxx na Vinařské závody, národní podnik Praha, závod Mikulov, nemovitostí označených jako „budova č.p. xxx - pod ní stojícího sklep - stojící na st. p. č. xxx o výměře 177 m² a xxx o výměře 76 m²“, přičemž v kolonce pro odůvodnění převodu správy je uvedeno, že „nemovitost jest konfiskát dle dekr. č. xxx Sb.“ a že „závod využívá prostorných sklepů pro své účely k uskladnění vína“. Dopis ze dne 23. 2. 1960 je pak adresován mikulovským závodem Vinařských závodů centrále v Praze 3 a je nazván „Převzetí objektu č.p. xxx“. V něm závod národního podniku Vinařské závody v Mikulově oznamuje pražskému ústředí, že pokud nebude národním podnikem převzata do operativní správy tato nemovitost, zmařily by se tím investice, které se do sklepa ve výši nejméně 30.000,- Kčs provedly jednak prokopávkou sklepa a zařízením elektroinstalace. Součástí dopisu je i sdělení, že po projednání s podnikovým ředitelstvím řešil mikulovský závod možnost rozšíření skladovacích kapacit a provedl proto jednání s Místním národním výborem (MNV) xxx o uvolnění sklepa, který sousedil s jejich dosavadními sklepy v xxx. MNV xxx vyvlastnilo tento sklep F. P., který souhlasil s převzetím sklepa Vinařskými závody a za tím účelem byla provedena prokopávka ze sklepa Vinařských závodů do sousedícího sklepa F. P., zároveň byla provedena nová instalace elektrického proudu. Aniž je z těchto listin zřejmé, zda tento státní subjekt nakonec převzal do operativní správy tyto nemovitosti, je z nich zřejmé, že skutečnosti z let 1959 - 1960, jimiž je požadavek na převod správy odůvodněn, korespondují s výpověďmi

svědků v řízení sp. zn. 4 C 926/92, že už předtím (ať už kolem roku 1950, jak uváděli tamní svědci, či až roku 1959, z něhož pochází tyto listiny), došlo u předmětného sklepa k prokopání chodby do sklepa užívaného již tehdy „vinařskými závody“, v důsledku čehož byla převedena či měla být převedena správa tohoto národního majetku z jedné státní složky (MNV xxx) na jinou státní složku (Vinařské závody, n.p. Praha, závod Mikulov). Z označení převedených nemovitostí je zjevné, že jde o předmětný sklep související s domem č.p. xxx (dříve č.p. xxx) v xxx, neboť ze srovnávacího sestavení parcel Katastrálního úřadu, pracoviště Mikulov, ze dne 30.7.2008, jímž odvolací soud také zopakoval dokazování, vyplývá, že dnešní pozemek p. č. xxx, pod nímž je situován předmětný sklep, povstal m. j. z pozemku parc. č. xxx (vše v kat. úz. xxx), který je v uvedené dohodě o převodu správy uveden jako jeden z pozemků tvořících soubor těchto nemovitostí. Pro vlastnictví předmětného sklepa je významné zjištění z prve uvedené listiny - administrativní dohody o převodu správy národního majetku, podle níž je soubor těchto nemovitostí označen jako konfiskát podle dekretu č. xxx Sb., což koresponduje s výpověďmi svědků S., S. a T. o vlastnickém a uživatelském osudu tohoto sklepa a s ním souvisejícího vinařského domku. Odvolací soud doplnil dokazování spisem zn. 4 C 926/92 Okresního soudu v Břeclavi, a to výpisy z vložky pozemkové knihy č. 2552 (na č.l. 42 a 84 toho spisu) týkající se m.j. i sklepů pod pozemky p.č. xxx, xxx, xxx, xxx a xxx v k.ú. xxx, v níž je vlastnictví těchto sklepů v 50 letech evidováno pro Čs. stát a správa pro Jihomoravské vinařské závody, n.p., a dále výpisem z evidence nemovitostí ke dni 3.2. 1995, LV č. xxx pro k. ú. xxx (na č.l. 42 toho spisu), dle něhož byly čtyři sklepy pod pozemky parc. č. xxx, xxx, 399 a xxx (tedy bez sklepa pod pozemkem č. xxx) již evidovány pro Víno Mikulov a.s. jako vlastníka. Přestože ve zdejším řízení ani řízení vedeném pod sp. zn. 4 C 926/92 nebylo zjištěno, že by předmětný sklep byl evidován v pozemkové knize či evidenci nemovitostí jako tyto sklepy v xxx, jsou shora uvedené skutečnosti podle odvolacího soudu dostatečné pro závěr, že i předmětný sklep byl konfiskátem po původním německém obyvatelstvu ve prospěch tehdejšího státu, s čímž koresponduje i skutečnost, že nejpozději od roku 1950 byl prostřednictvím státních subjektů (národní podnik, později státní podnik) užíván a jako se státním majetkem s ním bylo disponováno dle tehdejších právních předpisů, tedy převodem jeho správy jako národního majetku mezi tehdejšími státními složkami (podniky). Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že po roce 1945 nebo 1946 snad měl být tento sklep přidělen F. P., který ho měl užívat do roku 1948 nebo 1949, neboť poté mu měl být vyvlastněn, což je také nabývací titul pro Čs. stát. Pokud k přidělení a poté vyvlastnění sklepa F. P. nedošlo, zůstává prokázaným vlastnickým titulem pro stát zákonná úprava podle dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., v jehož důsledku přešel konfiskovaný majetek do státního vlastnictví.

Z těchto důvodů činí odvolací soud závěr, že těmito listinnými důkazy je prokázáno vlastnické právo státu, aniž byla zjištěna jakákoli skutečnost, že by toto právo pozbyl až do dne 1.4.1992, kdy měl vložit sklep do základního kapitálu nově zakládané akciové společnosti Víno Mikulov. Proto jsou závěry soudu I. stupně o tom, zda držba předmětného sklepa tehdejšími státními složkami (podniky) byla oprávněná ve smyslu možnosti vydržení vlastnického

práva, nepřislušné, neboť těmito důkazy je prokázáno originální nabytí vlastnického práva státem. před 1.4.1992. Pro závěr o vlastnictví původního žalobce Víno Mikulov, a.s. je významná skutečnost, k jejímuž prokázání byl žalobce soudem I. stupně vyzýván, že předmětný sklep byl státem vložen do majetku akciové společnosti Víno Mikulov a přešel tudíž při jejím zániku do majetku Bohemia Sekt, a.s., nyní Bohemia Sekt, s.r.o.

Závěr o tom, že vlastnické právo k předmětnému sklepu nepřešlo na Víno Mikulov, a.s. vkladem do základního jmění pro neurčitost označení nabytých sklepů v xxx ve schváleném privatizačním projektu, učinil soud I. stupně znovu, ač neprovedl k této otázce další dokazování, které žalobce navrhoval. Odvolací soud proto doplnil dokazování privatizačním projektem č. 2847 týkajícím se privatizovaného subjektu Víno Mikulov, s.p., z něhož zjistil, že listina „Soupis všech nemovitostí privatizovaného subjektu a způsob jejich nabytí státem“, která byla soudem I. stupně provedena k důkazu, je jedinou částí projektu obsahující jmenovité označení nemovitého majetku vloženého do základního kapitálu akciové společnosti jako hmotná aktiva. V této listině jsou skutečně vymezeny privatizované nemovitosti v xxx neurčitě jako „lisovan soc. zařízení“ (jde o zjevnou chybu v psaní - má jít o „lisovnu“), dále „vinné sklepy 1 - 6“ a čtyři pozemky (v katastrálním území xxx) p.č. xxx, xxx, xxx a xxx, zastavěná plocha. Z privatizačního projektu vyplývá i to, že byl schválen Ministerstvem pro správu národního majetku a jeho privatizace ČR dne 3.4.1992 (zjištěno z rozhodnutí o tomto schválení č.j. 30/31/1316/92), že šlo o privatizaci, v níž předmětem projektu je majetek celého privatizovaného subjektu (zjištěno z formuláře č. 2 - část A) a nikoli o privatizaci, v níž je předmětem projektu pouze část majetku privatizovaného subjektu (zjištěno z formuláře č. 2 - část B), že majetek privatizovaného subjektu měl hodnotu 169.005.000,- Kč (zjištěno z přehledu majetku tabulky č.1 - část A) a majetek privatizované jednotky měl hodnotu 168.498.000,- Kč (zjištěno z téže tabulky - část B), z majetku privatizovaného subjektu 169.005.000,- Kč bylo zbývajících 507.000,- Kč užito na naturální restituce a majetek privatizované jednotky 168.498.000,- Kč zcela do akciové společnosti (zjištěno z tabulky č. 1 - Použití majetku jednotlivých subjektů) a že jedinými nemovitostmi z majetku privatizovaného subjektu Víno Mikulov, s.p. podléhající restituci a nezařazené do majetku privatizované jednotky byly nemovitosti v katastrálním území Staré Brno, a to dům č.p. xxx (Hlinky č. xxx, Brno) s pozemky p.č. st. xxx, st. xxx, xxx a xxx a dále domy č.p. xxx a xxx (Hlinky č. xxx - xxx, Brno) s pozemky p.č. st. xxx, st. xxx, xxx a xxx (zjištěno z formuláře č. 3, položky Část majetku určeného k privatizaci podle tohoto projektu). Z těchto zjištění jednoznačně vyplývá závěr, že do majetku akciové společnosti Víno Mikulov byl vložen veškerý nemovitý majetek Víno Mikulov, s.p., vyjma dvou souborů nemovitostí v katastrálním území Staré Brno, které podléhaly restitučním nárokům.

Podle § 11 odst. 3 zákona č. 92/1991 Sb. o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby (tzv. zákon „o velké privatizaci“) ve znění účinném v době této privatizace (do 12.8.1993) přechází privatizovaný majetek v případech, je-li zakladatelem podniku orgán státní správy republiky, na Fond národního majetku České republiky. Podle § 12 odst. 1 majetek fondu tvoří součást státního rozpočtu a lze jej použít pouze k účelům stanoveným zákonem.

Podle § 12 odst. 2 písm. a) majetek fondů může být použit v souladu se schválenými privatizačními projekty ke způsobu privatizace založením akciové nebo jiné obchodní společnosti. Podle § 12 odst. 3 k použití majetku podle odst. 2 se nevyžaduje povolení podle zvláštních předpisů. Podle § 19 odst. 3 vlastnické právo k věcem z privatizovaného majetku přechází na nabyvatele při vkladu dnem vzniku obchodní společnosti; registrace podle zvláštních předpisů se nevyžaduje. Z těchto ustanovení účinných v době privatizace předchůdce žalobce vyplývá, že v případech kdy je privatizován podnik nikoli jen ohledně části majetku, dochází k přechodu veškerého majetku podniku na příslušný fond národního majetku a poté (s výjimkami majetku užitého jinak) dnem vzniku obchodní společnosti, do níž byl při založení vložen. Podmínka přechodu vlastnického práva k nemovitostem tímto způsobem je vázána na vklad do katastru nemovitostí dle § 19 odst. 3 shora uvedeného zákona s účinností až od 1.1.1993, kdy nabyt účinnosti zákon č. 265/1992 Sb. o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem a kdy byl zákonem č. 264/1992 Sb. zrušen zákon o státním notářství a novelizován občanský zákoník v ust. § 133 odst. 2, podle něhož k účinnosti smlouvy o převodu nemovité věci (k přechodu vlastnictví podle smlouvy) bylo třeba do 31.12.1992 registrace státním notářstvím. Ze shora uvedeného § 19 odst. 3 zákona č. 92/1991 Sb. o velké privatizaci však ani v době do 31.12.1992 nebylo k účinnosti vkladu nemovitého privatizovaného majetku do obchodní společnosti (tedy k účinku přechodu vlastnictví k nim) třeba registrace podle zvláštních předpisů, čímž je dle odkazu na poznámku pod čarou míněna registrace státním notářstvím dle tehdy účinného zákona č. 95/1963 Sb. (notářského řádu). S tím také koresponduje skutečnost, že požadavek, aby přílohou k privatizačnímu projektu byl i soupis nemovitého majetku podle údajů katastru nemovitostí České republiky, byl do zákona č. 92/1991 Sb. o velké privatizaci vtělen až ust. § 10a odst. 5 s účinností od 13.8.1993, aniž byl v předchozím období zákonný požadavek na vymezení privatizovaného nemovitého majetku stanoven.

Vzhledem ke shora uvedené skutečnosti, že privatizovaný státní podnik Víno Mikulov užíval předmětný sklep v xxx stejně jako ostatní sklepy v xxx až do privatizace tohoto státního podniku na akciovou společnost, a ke skutečnosti vyplynulé z dokazování doplněného odvolacím soudem, že předmětný sklep byl ve vlastnictví státu, kolem roku 1959 měl být ve správě národního podniku Vinařské závody, respektive byl dle svědků i dle tvrzení samotného žalobce od 50. let užíván „vinařskými závody“, je namístě závěr, že předmětný sklep byl jako součást provozovny státního podniku Víno Mikulov v xxx předmětem privatizace stejně jako ostatní sklepy v xxx a tudíž k zákonnému přechodu tohoto sklepa na fond národního majetku a poté na akciovou společnost Víno Mikulov nebrání ani jeho nedostatečné označení jako „vinné sklepy 1 - 6“ v xxx. Obdobný právní názor vyplývá z publikovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 32Cdo 3813/2008, v němž se sice (na rozdíl od zdejšího případu) předpokládá rozdílné označení privatizovaného majetku v privatizačním projektu a rozhodnutí o schválení, avšak argumentace ve vztahu k souhrnu všech majetkových a jiných práv podniku ve smyslu zákona č. 119/90 Sb. o státním podniku, respektive ve smyslu ustanovení občanského zákoníku o prodeji podniku, svědčí pro závěr,

že v případě privatizace - nikoli jen části - majetku státního podniku dochází s ohledem na shora uvedená zákonná ustanovení k přechodu veškerého majetku privatizovaného podniku ze zákona - až na jisté výjimky. Jednou z nich je situace zohledněná v jiném publikovaném rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 1818/2008, dle něhož nebylo možné při privatizaci podle zákona č. 92/1991 Sb. ve znění účinném od 13.8.1993 převést jiný státní majetek než ten, který byl vymezen v privatizačním projektu. S tímto názorem se odvolací soud ztotožňuje, neboť v tam řešeném případě, kdy v privatizačním projektu a v listinách, na jejichž základě došlo k dispozicím s privatizovaným majetkem v další fázi privatizačního procesu, sporná nemovitá věc nebyla vůbec uvedena, není možno učinit závěr, že vůbec byla součástí privatizovaného majetku, byť snad patřila do souhrnu majetkových a jiných práv privatizovaného podniku. Ve zdejším případě bylo privatizováno z majetku státního podniku celkem šest sklepů v xxx, u nichž chybí označení, o které sklepy konkrétně šlo, ale zároveň je zřejmé, že všechny sklepy v xxx užívané (držené) privatizovaným státním podnikem byly po privatizaci užívány (a tedy při ní převzaty) založenou akciovou společností. V kontextu s uvedenými zjištěními z evidence nemovitostí a z pozemkových knih, že dalších pět sklepů v xxx pod pozemky parc. č. xxx/xxx, xxx/xxx, xxx, xxx a xxx bylo ve správě předchůdce privatizovaného státního podniku a poté čtyři z nich evidovány v jeho vlastnictví, je namístě závěr, že byly také předmětem této privatizace. Uvedené skutečnosti podle názoru odvolacího soudu vedou k závěru, že i přes nedostatečné označení privatizovaných šesti sklepů v xxx došlo k přechodu vlastnického práva k nim všem na Fond národního majetku po zrušení státního podniku Víno Mikulov a následně k jejich vložení do akciové společnosti Víno Mikulov. To je nutné dovodit především z převzetí sklepa nově založenou akciovou společností stejně jako veškerého ostatního majetku privatizovaného státního podniku Víno Mikulov (v xxx i jinde), pouze s výjimkou nemovitostí určených k restituci, které nebyly součástí majetku privatizované jednotky. I kdyby však tyto závěry snad nebyly správné a skutečnosti, na nichž jsou založeny, by snad nebyly dostatečné k závěru o platném přechodu vlastnictví předmětného sklepa na předchůdce žalobce Víno Mikulov, a.s., jsou tyto skutečnosti podle názoru odvolacího soudu způsobily minimálně pro závěr, že Víno Mikulov, a.s. byl od roku 1992 v dobré víře, že na základě této privatizace vlastnictví sklepa získal a proto následnou držbou vlastnické právo k němu vydržel.

Podle § 134 odst. 1 obč. zákoníku (účinného od 1.1.1992) oprávněný držitel se stává vlastníkem věci, má-li ji nepřetržitě v držbě po dobu deseti let, jde-li o nemovitost. Podle § 130 odst. 1 tohoto občanského zákoníku je-li držitel se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře o tom, že mu věc nebo právo patří, je držitelem oprávněným. V pochybnostech se má za to, že držba je oprávněná.

Závěr soudu I. stupně, že žalobce ani jeho předchůdce Víno Mikulov, a.s. nemohl předmětný sklep ani vydržet, správný není. Tento závěr odůvodnil soud I. stupně tím, že pokud by privatizační doklady o vložení majetku do akciové společnosti mohly být domnělým titulem, od kterého by se mohla odvíjet dobrá víra o oprávněnosti držby předmětného sklepa, tak byla tato víra narušena již před koncem roku 1991 písemnými výzvami žalovaného ze

dne 22.10. a 4.11.1991, kterými žalovaný sdělil již státnímu podniku Víno Mikulov, že lisovna a vinný sklep, které jsou (podle něj) součástí domu č.p. xxx v kat. úz. xxx a tudíž vlastnictvím žalovaného, užívá tento podnik neoprávněně a žalovaný jej vyzývá k vyklizení těchto prostor. Odvolací soud v předchozím zrušovacím usnesení sice zavázal soud I. stupně ke zkoumání případné oprávněné držby žalobce a jeho předchůdců z hlediska uplynutí vydržecí doby jen do okamžiku, než došlo k narušení držby „ze strany žalovaného“, a uvedl, že vydržecí doba nemohla uběhnout v držbě nynějšího žalobce a jeho právního předchůdce, avšak po nynějším zhodnocení celého doplněného dokazování a všech významných okolností dospěl odvolací soud nakonec k závěru, že nárok žalovaného na vyklizení sklepa uplatněný proti předchůdci žalobce v řízení vedeném pod sp. zn. 4 C 926/92 a ještě před jeho zahájením uvedenými dopisy z roku 1991, není způsobilým rušením oprávněné držby předchůdce žalobce ve vztahu k tomu právnímu omylu, z něhož Víno Mikulov, a.s. vycházel při držbě sklepa od 1.4.1992. Jak je již shora uvedeno, předmětný sklep není součástí domu žalovaného č.p. xxx v xxx a nebyl kupními smlouvami z roku 1965 a 1979 převeden do vlastnictví žalobce. Pokud tedy žalovaný v roce 1991 uplatnil proti státnímu podniku Víno Mikulov žalobu na určení svého vlastnického práva k předmětnému sklepu a proti akciové společnosti Víno Mikulov vedl dále toto řízení, nemohla tato okolnost mít vliv na dobrou víru akciové společnosti Víno Mikulov, že do jejího majetku byl vložen veškerý majetek zaniklého státního podniku Víno Mikulov včetně předmětného sklepa. Bez ohledu na to, že vedený spor nakonec skončil zastavením řízení, platí shora uvedený závěr, že takto uplatněný nárok žalovaného (tam žalobce) důvodný nebyl, neboť se vlastníkem předmětného sklepa nestal. Zpochybnit dobrou víru vzniklé akciové společnosti, že předmětný sklep do základního kapitálu jí vložen byl, nemohl právní názor žalovaného na součást či příslušenství domu č.p. xxx (dříve č.p. xxx) v xxx převedeného v roce 1965 ze státu na rodiče žalovaného. Zpochybnění dobré víry předchůdce žalobce by snad bylo možno spatřovat ve vydání rozsudku, jímž tato námitka byla uznána za důvodnou, to však pouze do vydání rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 11.9.2003, který naopak tuto právní otázku vyřešil ve prospěch předchůdce žalobce. Podle odvolacího soudu však především jakékoli řešení této právní otázky nemůže mít vliv na právní omyl předchůdce žalobce o jiné otázce, a to, že se stal vlastníkem předmětného sklepa na základě privatizace státního podniku Víno Mikulov, neboť vadou nabytí jeho vlastnictví nebylo tvrzené právo žalovaného, ale skutečnost, že předmětný sklep nebyl v privatizačních dokumentech určitě označen. Shora uvedené okolnosti privatizace státního podniku Víno Mikulov proto podle odvolacího soudu založily dobrou víru akciové společnosti Víno Mikulov v oprávněnou držbu tohoto sklepa jako vlastního (pokud tedy neumožňují shora odůvodněný závěr, že vlastnictví předmětného sklepa na Víno Mikulov a.s. privatizací platně přešlo).

Z těchto důvodů bylo Víno Mikulov, a.s. od svého vzniku 1.4.1992 (a po něm žalobce jako jeho právní nástupce) v dobré víře o tom, že drží předmětný sklep jako svůj vlastní, na což neměl vliv postup žalovaného ohledně jeho nedůvodného nároku. Dobrá víra v oprávněnost této držby byla narušena až v okamžiku, kdy zástupce předchůdce žalobce předložil soudu doklady, z nichž žalobce vlastnické právo k předmětnému sklepu dovozoval, a soudem

mu bylo sděleno, že k platnému přechodu vlastnictví nemají být dostatečně. K tomu došlo až 13 let poté, co právní předchůdce žalobce převzal držbu předmětného sklepa a získal dobrou víru o oprávněnosti této držby. Zda k vydržení sklepa došlo je závislé na tom, do kdy předchůdce žalobce Víno Mikulov, a.s., předmětný sklep ve smyslu § 130 odst. 1 obč. zákoníku držel. Pro tento závěr však není významné, že faktická držba předmětného sklepa předchůdcem žalobce byla ukončena na základě skutečností, k nimž došlo v rámci řízení u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 4 C 926/92, v němž bylo pravomocným rozhodnutím soudu vyhověno žalobě žalovaného na určení jeho vlastnického práva. Z vyjádření předchůdce žalobce a z usnesení zdejšího soudu ze dne 4.2.2004, č.j. 14 Co 309/2003-195 je zcela zřejmé, že předchůdce žalobce vyklidil předmětný sklep pod tlakem tehdy účinného a pravomocného rozhodnutí soudu a na požadavek žalovaného doprovázený hrozbou (tehdy důvodné) exekuce či výkonu rozhodnutí. Předchůdce žalobce se bránil poukazem na to, že podal proti nepříznivému rozhodnutí dovolání, na němž trvá a vlastnické právo žalovaného ke sklepu neuznává, z téhož důvodu navrhoval prohlásit zpětvzetí žaloby za neúčinné a nezastavit řízení. Byť tento požadavek nebyl důvodný a k zastavení řízení došlo, nelze hodnotit předání držby sklepa žalovanému za těchto okolností jako konec oprávněné držby ve smyslu § 134 odst. 1 občanského zákoníku. Byť předchůdce žalobce předmětný sklep nadále fakticky neužíval, výkon vlastnických práv k němu je nutno dovodit z požadavku na zrušení rozhodnutí soudu vydaného v jeho neprospěch a z nesouhlasu s oprávněností držby sklepa žalovaným. Za této situace došlo k vydržení vlastnického práva k předmětnému sklepu ve prospěch předchůdce žalobce ke dni 1.5.2002 (vzhledem k okamžiku, kdy byl založen a převzal držbu sklepa), nejpozději ke dni 31.7.2002 (vzhledem k okamžiku, kdy zanikl privatizovaný státní podnik Víno Mikulov).

Správný je závěr soudu I. stupně o tom, že nynější žalobce Bohemia Sekt, s.r.o. (dříve Bohemia Sekt, a.s.) je univerzální právní nástupce Víno Mikulov, a.s., po jehož zániku převzal veškerý jeho majetek, jak vyplývá z obchodního rejstříku. Ze shodných tvrzení účastníků pak vyplývá, že od počátku řízení žalovaný sklep užívá, ač titul k jeho užívání z výše uvedených důvodů nemá. Žaloba žalobce jako nynějšího vlastníka sklepa je proto důvodná a pokud ji soud I. stupně napadeným rozsudkem zamítl, odvolací soud tento rozsudek změnil (§ 220 o.s.ř.) tak, že zavázal žalovaného předmětný sklep vyklidit.

Výrok o nákladech řízení před soudy obou stupňů je odůvodněn § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť po změně rozsudku soudu I. stupně ve věci samé byl v řízení zcela úspěšný žalobce, který tak má právo na náhradu nákladů řízení svých i svého právního předchůdce, do jehož práv vstoupil. V první fázi prvostupňového řízení vznikly žalobci náklady za zaplacený soudní poplatek z žaloby 1.000,- Kč a za zastupování advokátem v sazbě odměny 3.800,- Kč (§ 7 písm. d/ vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění účinném do 31.8.2006), k čemuž přísluší dvě paušální částky paušálních výdajů po 75,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. znění účinném do 31.8.2006) za převzetí zastoupení původního žalobce a podání žaloby a čtyři paušální částky náhrad hotových výdajů po 300,- Kč (totéž ustanovení s účinností od 1.9.2006) za účast u čtyř jednání soudu I. stupně, což celkem činí 5.150,-

Kč. K tomu má advokát žalobce právo na náhradu daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), jíž je plátcem (§ 137 odst. 3 o.s.ř.) v sazbě 20 %, což činí 1.030,- Kč, tedy 6.180,- Kč celkem. V prvním odvolacím řízení vznikly žalobci náklady za zaplacený soudní poplatek z odvolání ve výši 1.000,- Kč a za zastoupení advokátem, přičemž základní sazba odměny advokáta v tomto řízení činí již 6.000,- Kč (§ 7 písm. d/ vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění účinném od 1.9.2006 do 29.2.2012), která se však snižuje o 50 % na 3.000,- Kč (§ 18 odst. 1 téže vyhlášky), neboť advokát učinil v tom odvolacím řízení pro žalobce jediný úkon právní služby, a to podání odvolání. K tomu přísluší paušální částka náhrady hotových výdajů 300,- Kč, což činí celkem 3.300,- Kč, včetně DPH pak 3.960,- Kč. Ve druhé fázi prvostupňového řízení vznikly žalobci náklady za zastoupení advokátem v sazbě 6.000,- Kč snížené stejně jako v předchozím odvolacím řízení na 3.000,- Kč, neboť i zde učinil advokát žalobce jediný úkon právní služby, účast u jednání soudu dne 26.5.2010, což činí 3.300,- Kč, včetně DPH pak 3.960,- Kč. V tomto druhém odvolacím řízení odměna advokáta činí 6.000,- Kč, zde nesnížená, neboť advokát učinil pro žalobce dva úkony právní služby, podání odvolání a účast na jednání odvolacího soudu 7.6.2012, celkem tedy 6.600,- Kč včetně DPH pak 7.920,- Kč. Advokátu žalobce přísluší i náhrada jízdních výdajů k pěti jednáním soudu I. stupně, jednomu v roce 2007, třem v roce 2008 a jednomu v roce 2010, ze sídla advokáta do sídla soudu I. stupně z Brna do Břeclavi a zpět, vždy za 130 km za použití vlastního automobilu. Při zohlednění prokázané spotřeby použitého automobilu 4,73 l/100 km, zohlednění „vyhláškové“ ceny spotřebovaných pohonných hmot a stanovené sazby za použití motorového vozidla na 1 km to činí částku 667,- Kč za jízdu v roce 2007, 3x částku 723,- Kč za jízdu v roce 2008 a 1x částku 701,- Kč za jízdu v roce 2010, což celkem činí 3.537,- Kč, včetně DPH pak 4.244,- Kč. Náhrada za ztrátu času stráveného těmito cestami (§ 14 odst. 1 písm. a/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.) činí 100,- Kč za každou půlhodinu, tedy 400,- Kč za jízdu tam a zpět u každé z pěti cest, celkem tedy 2.000,- Kč, včetně DPH pak 2.400,- Kč. Celkové náklady žalobce v dosavadním řízení tedy činí částku 30.664,- Kč (1.000 + 6.180 + 1.000 + 3.960 + 3.960 + 7.920 + 4.244 + 2.400). Odvolací soud proto zavázal neúspěšného žalovaného povinností nahradit úspěšnému žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů v této částce, a to k rukám jeho advokáta (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku **je** přípustné dovolání, které se podává u soudu prvního stupně do dvou měsíců od doručení rozsudku.

V Brně dne 14.6.2012

Za správnost vyhotovení:
Renata Kobzová

JUDr. Libor Daňhel, v.r.
předseda senátu